

Nr 172.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående avstående från visst ersättningskrav mot jägmästaren i Halmstads revir C. E. L. von Sydow; given Stockholms slott den 7 februari 1930.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

J. B. Johansson.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 7 februari 1930.

Närvarande:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDBIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Johansson anför:

I en med domänstyrelsens skrivelse den 21 september 1929 till Kungl. Maj:t överlämnad framställning har jägmästaren i Halmstads revir Carl Eric Ludvig von Sydow anhållit, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder i syfte att von Sydow bleve förklarad fri från ersättningsskyldighet till statsverket för av honom under år 1920 i egenskap av jägmästare i Porjus revir på kredit försålt virke.

I ärendet hava utlåtanden avgivits den 21 september 1929 av domänstyrelsen och den 6 november 1929 av statskontoret.

Enligt vid tiden för ifrågavarande virkesförsäljningar gällande författningar — förordningen den 26 januari 1894 (nr 17) angående hushållningen med de allmänna skogarna i riket, §§ 47 och 50, samt instruktionen för skogsstaten den 8 oktober 1918 (nr 950) § 26 — äger jägmästare att under hand till ortens pris från kronans skogar sälja virke till mindre belopp ävensom skogsavfall m. m. Vid försäljning av skogsalster genom skogsstatstjänstemans försorg får det försälda doek icke utlämnas, förrän köpeskillingen blivit gulden eller säkerhet därför blivit ställd. Närmare bestämmelser härom funnos vid angivna tid meddelade i domänstyrelsens cirkulär den 24 januari 1919, nr 1, i vilket cirkulär såsom villkor för kredit till köparen stadgades, att denne skulle i jägmästarens förvar mot kvitto överlämna bankgaranti, depositionsbevis eller garantibrev av viss lydelse eller ock ställa till vederhäftigheten styrkt borgen.

I förevarande fall har vederbörande jägmästare, efter det han under hand försålt vissa virkespartier från kronans såg i Porjus, underlåtit att före desammas avlämnande till köparen avfordra denne säkerhet för köpeskillingen. Sedan köparen därefter råkat i konkurs, har fråga uppkommit om skyldighet för jägmästaren att ersätta kronan den skada, som genom jägmästarens berörda underlåtenhet blivit kronan tillskyndad.

Av handlingarna i ärendet inhämtas vidare följande.

Såsom jägmästare i Porjus revir ålåg det von Sydow att, förutom sina övriga tjänsteåligganden, förvalta kronans såg i Porjus och sköta försäljningarna därifrån. Vid mindre försäljningar från kronsågen erlades likviden kontant å sågkontoret i samband med virkets avhämtning. Ofta återkommande leveranser till större kunder, bland dem aktiebolaget Porjus smältverk, betalades däremot icke vid utlastning eller avhämtning utan sammanfördes, efter det kvantitetsuppgifterna från sågen insänts till revirexpeditionen i Gällivare, å månadsräkningar. Först sedan dessa av köparna godkänts, utskrevos försäljningssedlar i vanlig ordning. Någon säkerhet för den sålunda lämnade månadskrediten avfordrades icke köparna. Så länge köparna voro kreditvärdiga, märktes ej olägenheten av detta försäljningssätt. Under år 1920 började emellertid betalningarna från aktiebolaget Porjus smältverk att bliva oregelbundna. Under maj och juni månader utlämnades sålunda virke från sågen till ett belopp av 2,764 kronor 47 öre, som icke av bolaget betalades, varför von Sydow i oktober utskrev försäljningssedel å beloppet och anmälde försäljningen till länsstyrelsen för uppbörd. Under senare halvåret 1920 utlämnades till bolaget ytterligare virke från sågen, nämligen under juli till värde av 1,494 kronor 81 öre, under oktober till värde av 1,133 kronor 20 öre, under november till värde av 4,275 kronor 69 öre och under december till värde av 50 kronor 53 öre, eller sålunda till värde av sammanlagt 6,954 kronor 23

öre. Priserna å detta virke fastställdes av domänstyrelsen i skrivelse den 11 september 1920, varefter det under juli månad utlämnade virket av jägmästaren fakturerades den 31 oktober 1920 i samband med försäljningarna under nämnda oktober månad. Emellertid kunde bolaget icke betala vare sig den till länsstyrelsen för uppbörd anmälda fordringen å 2,764 kronor 47 öre eller de av jägmästaren utställda räkningarna å tillhoppa 6,954 kronor 23 öre. I mitten av februari månad 1921 utsände bolaget där- efter meddelande om, att det inställt betalningarna. Bolaget försattes sedermera i konkurs, i vilken kronans ifrågavarande fordringar bevakades, men erhöll kronan ej utdelning i konkursen.

Efter anmodan av domänstyrelsen att inkomma med förklaring över det förhållandet att omförmälda virkespartier med ett värde av tillhoppa 6,954 kronor 23 öre utlämnats till bolaget utan att för köpeskillingen, som icke erlagts kontant, ställts vare sig skuldsedel eller säkerhet och utan att försäljningssedlar utskrivits, anförde *von Sydow* i skrivelse till domänstyrelsen den 19 juli 1921 följande.

Sedan kronosågen år 1919 börjat leverera virke till de olika statsverken och till enskilda i Porjus, hade även förekommit, att virke levererats till aktiebolaget Porjus smältverk. Då virket vid lastningen mättes i längd- meter av de olika dimensionerna men betalningen skulle erläggas efter visst pris per kubikfot, hade det varit omöjligt att mottaga betalning kontant, utan betalning hade lämnats först, då räkningen hade hunnit utskrivats. Rapporter från sågen hade månadsvis insänts till revirexpeditionen, där förvandlingen till kubikfot verkställdes och räkningar utskrivits och till- ställts köparen. Räkningarna hade punktligt betalats antingen till revir- expeditionen eller till riksbanken. Sista året hade bolaget begärt att som förut få köpa sitt virkes- och vedbehov av kronosågen. Enligt sty- relsens bestämmelser i skrivelse nr S. IV. 922 13 6 1919 och S. IV 1505 20 9 1920 hade von Sydow kunnat under hand sälja intill 2,000 kubikfot sågat virke jämte bakved. Avsikten hade varit att, då denna kubikmassa upp- nåtts eller senast i början av det nya året, utskriva försäljningssedel på det under året levererade virket, då förbindelse även skulle avlämnas av bolaget på det då fixerade beloppet. Emellertid hade bolaget kommit på obestånd, innan någon förbindelse hunnit avlämnas.

Att alla räkningarna ej hunnit omedelbart tillställas köparen hade icke berott på von Sydow. Han hade nämligen ej från domänstyrelsen fått meddelande om priser förr än i september månad och hade ej ansett sig kunna neka en så pass stor kund som bolaget leverans av virke, endast på den grund att han ej fått priser fastställda, särskilt då köparen erbjudit sig betala de priser som komme att åsättas virket. Von Sydow hade ej ansett sig befogad sälja efter 1919 års lägre prisnota.

Von Sydow hade visserligen kunnat inställa leveransen i november, då det visat sig, att bolaget betalade endast en del av de räkningar, han tillsänt bolaget, men han hade å andra sidan ej gärna velat gå miste om leveransen, då brädgården börjat bliva full, avsevärda försäljningar till andra ej förekommit och virkespriserna på andra håll börjat visa symptom på nedgång.

Av vad som anförts torde framgå, att anledningen varför försäljnings- sedlar ej utskrivits vore, att von Sydow ej ansett leveransen avslutad

förrän vid årets slut, då den ej uppgått till mer än 1,397.⁵⁴ kubikfot sågat virke, vartill komme avfall bestående av 407 kubikmeter bakved och 1.5 kubikmeter sågspån. Anledningen varför säkerhet ej ställts före leveransen vore, att någon summa då ej kunnat fixeras.

Enligt beslut den 22 januari 1929 har *domänstyrelsen* sedermera, då så vitt av handlingarna i ärendet framginge von Sydow vore ansvars-skyldig för att virke i förevarande fall utlämnats utan att föreskriven sä-kerhet för köpeskillingen blivit ställd, anmodat von Sydow att till domän-styrelsen inbetala den sammanlagda köpeskillingens belopp 9,718 kronor 70 öre jämte därå belöpande ränta, beräknad efter fem procent.

I ovan omnämnda av domänstyrelsen med utlåtande den 21 septem-ber 1929 överlämnade ansökning anhåller von Sydow, såsom förut nämnts, att Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för att von Sydow måtte för-klaras fri från ersättningsskyldighet.

I berörda framställning anför *von Sydow* bland annat följande.

Såsom jägmästare i Porjus revir under åren 1917—1923 ålåg det von Sydow vid sidan av jägmästarens vanliga tjänsteåligganden att förvalta kronans såg vid Porjus och sköta försäljningarna därifrån. Porjus hade vid denna tid en mycket kraftig utvecklingsperiod. Statens kraftverk i Porjus och Harsprånget likasom ock Porjus smältverk utbyggdes för flera miljoner, och en mängd byggnader av olika slag uppfördes. Sågens pro-dukter, som omfattade sågat och hyvlat virke, ved av s. k. bakar, sågspån m. m. representerade ock, så vitt von Sydow nu kunde minnas, ett årligt värde av 300,000 å 400,000 kronor.

Inrättande av ett så stort sågverk för kronans räkning hade på den ti-den varit en ny sak, varom större erfarenhet saknats. Något system för bokföring hade icke hunnit utarbetas, och såväl därutinnan som i fråga om en mängd andra förhållanden hade det ankommit på jägmästaren att efter eget bedömande ordna driften på bästa sätt. Att svårigheterna varit många och arbetet ofta synnerligen påfrestande borde icke fördöljas. En betydande olägenhet hade legat däri, att revirexpeditionen i Gällivare vore belägen på 5 mils avstånd från sågen och att jägmästarens assistent nästan ständigt och jägmästaren själv mycket ofta hade arbete ute i sko-garna. På expeditionen hade i deras frånvaro funnits endast ett skriv-biträde, som icke varit mäktigt självständigt arbete.

Beträffande betalning för försäljningarna från sågen hade särskilda be-stämmelser icke varit utfärdade, utan hade gällt den allmänna principen i § 50 av Kungl. Maj:ts förordning den 26 januari 1894 angående hus-hållningen med de allmänna skogarna i riket, att skogsalster icke finge av-verkas eller utlämnas förr än köpeskillingen vore betald eller säkerhet där-för blivit ställd. Att i full utsträckning upprätthålla denna princip hade emellertid icke varit möjligt. Genom omständigheternas makt och med vederbörandes goda minne hade förhållandena utvecklats på följande sätt.

Vid försäljning hästlassvis från brädgården till smärre köpare hade sågmästaren genast uträknat virkets pris med ledning av prisnota, som fastställdes av domänstyrelsen; betalningen hade erlagts kontant å såg-kontoret. Vid försäljning vagnslastvis till större förbrukare hade det va-rit praktiskt utförbart att fordra kontant betalning före vagnarnas av-sändande, i det att kubikmassan måst uträknas på revirexpeditionen och

fakturorna utskrivs därifrån. Vagnarna hade under tiden icke kunnat kvarhållas. Enligt vanlig affärskutym hade därför beträffande för vederhättighet kände köpare kontant betalning måst likställas med betalning inom 30 dagar. Större ständiga kunder hade sålunda, likasom vattenfallsstyrelsen underställda verk, köpt på månadsräkning. Dessa senare hade erlagt likvid enligt särskild instruktion. Vid leverans till högre belopp än 2,000 kronor hade von Sydow eljest plägat låta likvid erläggas till länsstyrelsen genom riksbanken, och, om likvid skolat ske först efter viss tid, hade von Sydow i allmänhet fordrat säkerhet i form av revers eller bankgaranti. Ibland hade det emellertid hänt, att även större belopp inbetalts direkt till von Sydow av kunder, som så önskade. Likviden hade på detta sätt influerat fortare än eljest. Mot formerna för detta betalningssystem hade aldrig framställts anmärkning.

Näst kraftverken hade aktiebolaget Porjus smältverk varit sågens största och bästa kund. Till att börja med hade bolaget köpt allt sitt virke från förädlingsverken i norrländska kustlandet eller längre söder ut. Genom personlig påverkan hade von Sydow emellertid inom kort lyckats övertyga bolagets disponent om att från kronosågen kunde till bolagets fördel tillgodose dess behov, och under åren 1919—1920 hade med betydlig vinst från kronan levererats stora kvantiteter sågat virke m. m. till bolaget. I de flesta fall hade bolaget erlagt likvid på ovan angivet sätt genom kontant betalning på månadsräkning, ibland dock även genom insättning i riksbanken. Huruvida von Sydow i senare fallet avfordrat bolaget säkerhet, vore honom omöjligt att så långt efteråt minnas. I varje fall torde så icke hava skett beträffande den leverans på 2,764 kronor 47 öre, som för inkassering i november 1920 av von Sydow genom överjägmästaren överlämnats till länsstyrelsen, och för vilken likvid skulle hava skett i riksbanken den 1 december samma år. von Sydow ansåge sig genom att överlämna saken till länsstyrelsen hava skilt sig från ärendet. Anledningen till att inkassering icke på angiven tid skett, vore von Sydow obekant.

Orsaken till att Porjus smältverk i fråga om kreditförsäljningar fått en mjukare behandling än vad som kommit andra kunder till del, torde för dem, som kände till dåvarande förhållanden, vara mycket naturlig. Bolaget hade varit ett efter våra förhållanden storartat miljonföretag, som stötts av synnerligen starka penninginstitut. Att bevilja ett sådant företag en kredit på ett eller annat tiotusentals kronor hade icke av någon ansetts innebära den ringaste risk. Därtill komme, att bolaget varit sågens största och bästa privata kund, som punktligt fullgjort sina förbindelser och som det hade syntts synnerligen angeläget att få behålla.

Att reviret hos bolaget kommit att få så stora obetalda fordringar, som skett, hade berott på en särskild omständighet. Då virkespriserna under 1920 ytterligare stigit, hade von Sydow inrapporterat detta till domänstyrelsen och föreslagit en ny högre prisnota. Samtidigt hade von Sydow meddelat bolaget, att för sommarens leveranser antagligen komme att debiteras högre priser än förut. Däremot hade från bolagets sida ingen invändning gjorts, utan bolaget hade förklarat sig villigt att betala efter den notering, som kunde komma att av domänstyrelsen fastställas. Under avvaktan på den nya prisnotan hade fått anstå med fakturornas utskrivande. Först i slutet av september 1920 hade von Sydow fått besked om de nya priserna, och hade han då ögonblickligen gått i författning om att tillställa såväl bolaget som en del andra kunder deras räkningar. Då bolaget icke i november enligt överenskommelse likviderat samtliga

räkningar, hade von Sydow vänt sig till bolagets chef med påminnelser. Denne hade lovat att genast stöta på huvudkontoret, von Sydow hade där-
efter blivit uppehållen med förklaringar och löften, men erinrade sig, att han till bolaget översänt reversblankett med anmodan att ställa borgen för räkningarnas belopp. Fortfarande hade man ej vetat något om att bolagets ställning skulle vara undergrävd, och platschefen själv hade ej anat något, förrän von Sydow den 18 februari 1921 av bolagets styrelse erhölet meddelande om, att bolaget inställt sina betalningar. Samma dag, von Sydow erhölet detta meddelande, hade han underrättat domänstyrelsen om saken och anmält, att reviret hos bolaget hade fordringar på sammanlagt 6,954 kronor 23 öre för på månadsräkning levererat virke. Fordringen på 2,764 kronor 47 öre, vilken von Sydow antagit för länge sedan varit betald, hade icke medtagits.

von Sydow hade redan den 19 juli 1921 till domänstyrelsen avgivit yttrande i ärendet. De säregna och svåra förhållanden, under vilka von Sydow under ifrågavarande tid arbetat, torde hava varit för styrelsen kända, och möjligen hade man ansett von Sydows arbete på tillgodoseende av statsverkets intressen hava varit värt ett visst erkännande, eftersom ärendet då icke föranlett någon särskild åtgärd från styrelsens sida. Då saken nu ånyo blivit aktuell genom styrelsens fordran, att von Sydow skulle betala 9,718 kronor 70 öre jämte ränta, ville von Sydow ej bestrida att rent formellt sett viss försummelse torde kunna läggas honom till last därigenom att han ej efter ordalagen följt de för honom gällande instruktioner rörande fordran på säkerhet vid virkesförsäljningarna. Även om härmed skulle från strängt juridisk synpunkt anses följa skadeståndsansvar från von Sydows sida, syntes emellertid de förhållanden, varunder försummelsen inträffat, knappast böra föranleda, att detta ansvar gjordes mot honom gällande.

Det kunde vara sant, att von Sydow icke strikte följt en allmän bestämmelse i gällande författningar. Såsom von Sydow redan påpekat, hade denna bestämmelse, som tillkommit på en tid, då kronan ännu icke inlåtit sig på industriell förädling av skogsprodukter på sätt, som skett i Porjus, icke varit möjlig att tillämpa. Utan att anmärkning däremot gjorts, hade bestämmelsen av praktiska och affärshänsyn icke tillämpats. Men därmed hade frågan, i vad mån ersättningsskyldighet i förevarande fall kunde äläggas von Sydow, öck inträtt i ett annat läge. Det räckte, så vitt von Sydow kunde förstå, icke att enbart peka på en bestämmelse i reglementet och, om denna icke följts, automatiskt fastställa en skadeståndsskyldighet för den, som icke följt reglementet. Enligt § 47 i nyssnämnda förordning skulle i regel försäljning från sågen endast skett på auktion och undantagsvis under hand. Nu hade försäljningarna ordnats efter mönster av enskilda liknande företag på ett praktiskt och för kronan vinstgivande sätt med hänsyn tagen jämväl till kundernas bekvämlighet. Det vore helt naturligt att, när kronan på detta sätt fått njuta samma fördelar i form av högre priser och ökad omsättning, som enskilda företagare, kronan ej heller kunde undgå att ikläda sig vissa risker. Med avseende å dessa ville von Sydow dessutom understryka, att beträffande fordringen å 2,764 kronor 47 öre den på länsstyrelsen ankommande indrivningen utan von Sydows förvällande dragit ut på tiden och att törhända genom snabbare ingripande beloppet kunnat utbetäckas. Tillika ville von Sydow erinra om de svårigheter, som för revirförvaltaren upp-

kommit genom det sena delgivandet från domänstyrelsens sida av pris-sättningen från virkesförsäljningarna under år 1920.

von Sydow beklagade mycket, att han icke lyckats helt skydda kronan för förluster, men sedda i jämförelse med de vinster, som intjänats, vågade han hävda, att de varit jämförelsevis obetydliga. Bolaget hade ansetts vara i alla avseenden kreditvärdigt; att denna upplåtning delats av andra institutioner, framginge bland annat därav, att vattenfallsstyrelsen vid bolagets betalningsinställelse haft mångdubbelt så stort belopp att fordra av bolaget som reviret.

Vid överlämnande av von Sydows framställning har *domänstyrelsen* anfört bland annat följande.

Ehuru domänstyrelsen icke kunde fränkänna von Sydow en dryg andel i den olyckliga utgången av förevarande virkesförsäljningar, ansåge dock styrelsen, att åtskilliga förmildrande omständigheter kunde åberopas till hans förmån. Det kunde visserligen synas betänkligt att befria von Sydow från att ersätta kronans hela förlust, när detta lätt kunde ingiva den föreställningen, att det icke vore så allvarligt menat med föreskriften att av skogstjänsteman under hand försålt virke icke finge utlämnas, förrän köpeskillingen vore betald eller säkerhet därför ställd. Å andra sidan borde emellertid bemärkas, att nu ifrågavarande försäljningar verkställdes under kristiden, då alldeles särskilda förhållanden voro för handen.

Efter övervägande av samtliga i ärendet förekommande omständigheter hade domänstyrelsen funnit sig böra tillstyrka von Sydows ansökan att i förevarande fall bliva befriad från ersättningskyldighet.

Statskontoret har yttrat:

Statskontoret tillåte sig erinra, att Kungl. Maj:t och riksdagen tidigare haft att pröva ett med det förevarande väsentligen likartat fall. I proposition till 1925 års riksdag, nr 30, hade Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen medgiva, att jägmästaren i Kristinehamns revir Erik Danielsson måtte befrias från honom genom domänstyrelsens beslut den 28 februari 1923 ålagd skyldighet att till Kungl. Maj:t och kronan utgiva 5,294 kronor 30 öre jämte ränta, under det villkor att han före viss angiven dag till revirets kassa inbetalade ett belopp av 500 kronor. Danielssons betalnings-skyldighet grundade sig på, att han, efter att hava under hand försålt ett parti avfallsvirke, underlåtit att före detsammias avlösning till köparen avkräva denne säkerhet för köpeskillingen. Sedan köparen råkat i konkurs, hade Danielsson genom domänstyrelsens ovanberörda beslut ålagts ersätta kronan den skada, som genom Danielssons berörda underlåtenhet blivit kronan tillskyndad. Såväl departementschefen som de i ärendet hörda myndigheterna hade funnit förmildrande omständigheter tala till Danielssons förmån. Riksdagen biföll propositionen.

Jämväl i det nu förevarande fallet syntes förmildrande omständigheter föreligga. Statskontoret funne det emellertid med hänsyn till konsekvenserna för framtiden betänkligt, att von Sydows skuld, på sätt domänstyrelsen föreslagit, helt efterskänktes. Statskontoret skulle för sin del vilja föreslå, att samma förfaringssätt måtte tillämpas som i det Danielssonska fallet, och att von Sydow måtte befrias från den honom ålagda ersättnings-skyldigheten, under villkor att han före viss av Kungl. Maj:t bestämd dag erlade en mindre del av skulden till kronan, förslagsvis ett belopp av 1,000 kronor.

Departements-
chefen.

Ärenden av med förevarande likartad beskaffenhet hava tidigare varit underställda riksdagens prövning. I ett av dessa fall hade vederbörande jägmästare på grund av uraktlåtenhet att tillse, att betryggande säkerhet blivit ställd för erläggande av köpeskilling för från kronans skogar försålt virke, blivit av allmän domstol förpliktad att till kronan erlægga visst belopp jämte ränta. Kungl. Maj:i föreslog emellertid 1918 års riksdag (prop. nr 174) att medgiva, att nämnde jägmästare befriades från honom ålagd ersättningsskyldighet, vilket av riksdagen bifölls. I det av statskontoret berörda fallet beslöt 1925 års riksdag befria en annan jägmästare från honom på enahanda grunder ålagd betalningsskyldighet, dock mot villkor att han före viss dag till revirets kassa inbetalade ett mindre belopp, motsvarande ungefär 10 procent av skuldsumman.

I likhet med de hörda myndigheterna finner jag de i ärendet föreliggande omständigheterna vara för von Sydow förmildrande. Detta framträder särskilt vid en jämförelse med förhållandena i de båda tidigare av mig berörda fallen, där det gällde försäljningar, som kunna betecknas såsom vanligen förekommande i en revirförvaltares verksamhet. De av von Sydow verkställda försäljningarna skedde i samband med en statens nyupprättade sågverksrörelse, rörande vars ekonomiska förhållanden särskilda föreskrifter ännu icke meddelats, och kreditgivningen anordnades därvid i närmare anslutning till i det enskilda affärslivet tillämpad ordning, varjämte torde böra komma i betraktande, att den kund, varom här är fråga, utgjordes av ett stort bolag, som torde allmänt ansetts såsom väl solvent, samt att försäljningarna voro i förhållande till bolagets storlek och omfattningen av dess rörelse av jämförelsevis ringa betydighet.

Även om von Sydow med hänsyn till gällande bestämmelser måste anses ej hava förfarit med nödig försiktighet, synes på grund av de i ärendet föreliggande särskilda förhållanden skadestånd av honom knappast böra utkrävas. Domänstyrelsen synes själv hava hyst stor tvekan, huruvida över huvud dylikt krav borde resas mot von Sydow, i det styrelsen låtit åtta år förflyta från det von Sydow gjorde anmälan om förlustens inträffande och till dess dylikt krav, innefattande jämväl ränta under hela nämnda tid, mot honom gjordes gällande. Såsom framgår av styrelsens yttrande i ärendet, har styrelsen jämväl föreslagit, att von Sydow skulle helt befrias från återbetalningsskyldighet.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att jägmästaren i Halmstads revir Carl Eric Ludvig von Sydow må befrias från den honom genom domänstyrelsens beslut den 22 januari 1929 ålagda skyldigheten att till Kungl. Maj:t och kronan utgiva 9,718 kronor 70 öre jämte ränta.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Hugo Nordlander.